

עלון מס' 355
ט"ו מרחשוון ה'תשע"ה

וירא

"וישכם אברהם
בבקר"
יתבונן האדם שהכל
הולך אחר ההתחלה,
ומי יודע,
יתכן ובזריקת
השמיכה מעליך
בבוקר בזריזות כאן
טמונה כל ההצלחה
שלך במשך היום..
מתוך 'בים דרך'

"ויקרא אליו מלאך ה'
בין השמים ויאמר אל'
תשלח ידך אל הנער"
מדוע את הציווי
"אל תשלח ידך
אל הנער" לא אמר
הקב"ה בעצמו אלא
רק ע"י מלאך?
כנדי לשחוט יהודי
צריך ציווי דווקא
מאת הבורא אך
כדי להציל יהודי
מספיק גם מלאך
שיצווה.. ללמדנו
את מעלת כבוד
הזולת, שאל לנו
לפגוע באף יהודי..
הגר"ח מוולוז'ין זצ"ל

להקדשת פינה זו..
0524701030

הדלקת הנר: 16:27
יציאת השבת: 21:27

"מחודדין בפיר" ..

שיהיו דברי תורה

"ואקוזה פת לזוים"

לבסוף, פנה אל בעלת הבית ושאל אותה: "אמרי נא לי, האם הפרשת חלה מעיסת הלחם הזו?"
נבהלה האישה וקראה בקול: "אוי לי, כי שכחתי להפריש חלה!" אז הבין רבי מאירק'ה כי אותו עני הוא איש קדוש. מיד רתם את מרכבתו, רץ אחרי העניים והשיגם באמצע היער, והזקן אינו בינהם.
שאלם: "היכן הזקן שהיה עימכם?" השיבו לו: "מדוע תשאל על השוטה הזו? הוא נטפל אלינו כבר מספר שבועות, הולך איתנו לכל מקום, אך נוהג בשיגעון: מידי פעם הולך הוא מאתנו אל בין השיחים אשר ביער, מתמהמה שם, ואחר כך הוא חוזר אלינו. ופעם בימות הקור הגדול, ראה בריכה של מים קפואים ושבר הקרח וטבל במים שתחת הקרח!"
שאלם רבי מאירק'ה לאיזה כיוון הלך עכשיו, והראו לו. חיפש אחריו ומצא אותו עומד תחת אילן אחד, תפוס במחשבותיו, ומראהו כלפי אש. ניגש אליו ואמר לו: "רבי, ברכני".
ויברכהו. לאחר מכן סיפר רבי מאירק'ה את הסיפור לרבו. אמר לו רבו: אשריך, שזכית להתברך מפיו הקדוש של הרב רבי לייב שרה"ס. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

מתוך 'הבית היהודי'

רבי מאירק'ה ממיר זצ"ל, נסע פעם אחת בדרך, וסר למלון להתפלל שם. והנה, הגיעה אל המלון שיירה של עניים שהיו נודדים ממקום למקום עם נשותיהם וטפם. נכנסו העניים אל המלון, ובעלת הבית קיימה בהם מצות הכנסת אורחים כנאה וכיאות, הגישה לפניהם לחם ותבשיל. העניים הרעבים עטו על המזון המוגש לפניהם ברעבתנות רבה. והנה בין העניים, קלטה עינו של רבי מאירק'ה - עני אחד, איש זקן ובעל צורה, שאצילות שפוכה על פניו. בחן רבי מאירק'ה את מעשיו, וראה אותו הולך ליטול ידיים, בודק את הכלי אם כשר הוא לנטילה ואחר כך נוטל את ידיו. לאחר מכן לקח פרוסת לחם ורצה לברך עליה המוציא, אך לפתע הניח אותה בחזרה ולא רצה לאוכלה. לקח כעך אחד וישב לאכול, וברך ברכה אחרונה.
לאחר שסיימו העניים את סעודתם, נפנו ללכת לדרכם, וגם הזקן עמהם. בינתיים ניגש רבי מאירק'ה עצמו לאכול, אולם כל העת לא משה מנגד עיניו דמותו של הזקן האציל, וטרדה אותו השאלה, מדוע הזקן לא רצה לאכול מן הלחם?

"ואנכי עפר ואפר"

מספר על האחים הקדושים רבי אלימלך מליז'ענסק ורבי זושא מאניפולי זיע"א שהיו חלוקים בדעותיהם איזוהי דרך ישרה שיעבד בה האדם את קונו: ה"ר אלימלך אמר להסתכל בתחלה עד כמה ה' גדול ומרומם, ומזה להגיע להבנה עד כמה אנחנו קטנים ושפלים. ואלו אחיו ה"ר זושא אמר להסתכל בתחלה עד כמה אנו קטנים ושפלים, ומזה נבין את גדלת הבורא ותברך. ה'לכו אותם שני צדיקים אל רבם הקדוש המגיד ממעזריטש זיע"א ושטחו בפניו את מחלקתם, בבקשה שיכריע הרב מי מביניהם הוא הצודק. פנה המגיד לרבי אלימלך ואמר: "אמנם אלו ואלו דברי אלקים חיים, ושתי הדרכים צודקות ואמתיות, ושתיהן מובילות לאותו המקום, אולם דרכו של אחיך היא העדיפה. שכן אם יעלה האדם ויסתכל למעלה על גדלת הבורא - עלול הוא לפול מטה, מה שאין כן אם ישפיל עצמו ויסתכל למטה על שפלות עצמו - הרי הוא כבד למטה, ומלמטה לעולם אי אפשר לפול". ובינו נא זאת כי נורא הוא!

פרדס רימונים

”יקחז נא מעט מים ורוצו רגליכם”

חז”ל: אמרו המלאכים לאברהם: וכי חשדת בנו שאנו ערביים שמשתחוים לאבק רגליהם? ועל כך יצא ממנו ישמעאל.. אברהם אבינו הכיר את כל סוגי העבודה זרה שבעולם. הוא ידע שהערבים משתחוים לאבק רגליהם ופחד להכניס עבודה זרה לביתו. הוא מאוד רצה לכבדם אך יחד עם זאת לא רצה להכניס עבודה זרה לביתו ולהתקרב אליהם.. הוא ראה את האבק שעל רגלם ובקש בעדינות מהם שיקחו מים וישטפו את רגלם, ולא הזכיר בגנות העבודה זרה אף מילה.. ואף על פי כן, מכיוון שחשד בהם נענש ויצא ממנו ישמעאל..

נתבונן בעצמנו, כמה פעמים יוצא לנו לחשוד בזולתנו... כאן מגלים לנו חז”ל כמה נורא עונשו של החושד בשני.

הגר”נ יגן זצ”ל

”ותצווק ערה”

בדיחות הדעת היא איננה שחוק, אלא מידה מיוחדת הקרויה כפי העולם ”הומור”, זוהי מידה שיש בה חמלה על קשוי-יום, סלחנות לחלושי הדעת, עין חדה לחולשות בני אדם, אך מבלי לזלזל בערכם, התעלות מעל למצבים מביכים, ראיית אור בתוך השלילה, ראיית שלילה בתוך האור כאשר הפקחות והאהבה כרוכות זה בזה.

מתוך 'עלי שור'

יצחק אבינו נקרא על שם הצחוק. ישנה אמרה ידועה: ”צחוק מי שצחוק אחרון”. יצחק הוא זה שיצחק אחרון. לבסוף עם ישראל יצחקו על כל הגויים. המושג הנכון של צחוק הוא צחוק לזמן למפרע. אדם שהיה במצב של פחד ובסוף התברר שמצבו היה בדיוק הפוך, הסכנה כלל לא היתה ולא נבראה, לא התחילה בכלל! לא שהתגבר על האיום, אלא מתברר לו אף פעם לא היה איום. לדוגמא: אדם בורח ממישהו שרץ אחריו כי חושב שהוא רוצה להורגו, ולבסוף מתברר שהוא בא לתת לו מתנה גדולה. דבר זה גורם לו לצחוק על מה שהיה. או אדם הולך ברחוב ומולו מופיע ענק. מרוב פחד הוא יורה בו פגז ושובר אותו. והנה לפתע מתברר לו שכל הטנק היה עשוי מקרטון. זהו ”שחוק” - מתברר שהכל היה שקר, טעות אופעית! בסופו של דבר, באחרית הימים - אנו נצחק מהכל. כל הצרות וכל היסורים שחשבנו שהם כ”כ רעים לנו - על הכל נצחק בסוף! כיום על דברים טובים אנו מברכים: ”ברוך הטוב והמטיב”, ועל יסורים ואסונות אנו מברכים: ”ברוך דיין האמת”, אבל לעתיד לבוא, כשהיה ה' אחד ושמו אחד, נברך על הכל ”הטוב והמטיב”. הקב”ה היושב בשמים, רואה את התמונה בכללותה, מתחילתה עד סופה- את כל הרעש והדיבורים, את כל התכניות שמלכי אומות העולם מתכננים - והוא כביכול עושה מזה צחוק, כלומר, לא רק שהתכניות יתבטלו, אלא שמעולם לא היתה להם כלל מציאות. אנחנו כאן בארץ, ולכן איננו צוחקים, אך יבוא יום שגם אנחנו נצחק, כשהתמונה האמיתית תתגלה לעינינו במלוא הדרה.

הגר”ש פינקוס זצ”ל

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליע”א,
ראש כולל ”פורת יוסף”

השקאה וזיבול בשביעית

בשנת השמיטה אסור להשקות

עצים וצמחים וכן לזבל כדי שיגדלו ויצמחו. ומכל מקום התירו חכמים השקאה וזיבול שבאים למנוע פגיעה בעץ או בצמחיה, באופן שאם לא ישקו ויזבלו יגרם נזק. אלא שבהשקאה אין צריך לצמצם אך בזיבול יעשה בצמצום ההכרחי. ולפיכך:

א. כל שמומחה בדבר אומר שההשקאה היא לצורך, מותר להשקות. וכשאינו לפנינו מומחה ויש ספק אם יש צורך בהשקאה או לא, יש להקל, שעל פי רוב חוסר השקאה מזיקה לצמח. אולם בעונת הגשמים אין להשקות.

ב. דשא שנזרע לנוי, אין צריך להגביל את זמני ההשקאה, ומותר להשקות כרגיל, כל שההשקאה באה למנוע התייבשות הדשא.

ג. עציצי פרחים הנמצאים בבית תחת תקרה, מותר להשקותם ולזבלם בשביעית כרגיל, כיוון שלא חלים עליהם דיני השמיטה.

ד. אסור לזבל את השדה בשנת השמיטה, בין לצורך השנה השביעית ובין לצורך השנה השמינית, כדי להכין את השדה שתהיה יפה לזריעה.

ה. אם נשקפת סכנה לקיום האילן אם לא יזבל בשביעית, יש להקל לזבל בצמצום ההכרחי בלבד. ואם ניתן לדחות את הזיבול לשנה השמינית, יש לעשות כן.

ו. באופן שמותר לזבל, עדיף לזבל דרך ההשקאה, שבכך עושה שתי מלאכות במעשה אחד וממעט במלאכות שביעית.

הַדְרֵךְ לַקְנוֹת שְׁלוֹם - כְּשֶׁכָּל אֶחָד מִבְּנֵי הַזּוּג יִחְדֹּר לְעַצְמוֹ שֶׁהֵצֵד הַשְּׁנִי חוֹשֵׁב עָלָיו רַק טוֹב, וְאִפְלוּ בְּמִקְרִים שֶׁנִּרְאָה לְפַעֲמִים לֹא כֵךְ, יִדַע שֶׁזֶה רַק מֵהַשְּׂפָה וְלֹחוֹץ, אֲכָל לְבוֹ שְׁלֵם עִמוֹ. אוהליך יעקב

האדם בכח מעשיו, משפיע לא רק על עצמו, אלא אף על כל הבריאה כולה לטובה או לרעה. אפיקי אליו

”וזה אָמַר הַמְּכַסֶּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם”

הקב”ה מתגלה אל אברהם ומספר לו שהוא עומד להפוך את סדום, וזאת כדי ללמד אותנו לדורות עד היכן מגיעה מידת החסד של אברהם עבור אחרים ואפילו כלפי רשעים גדולים, שהם ההיפך הגמור מכל מה שאברהם מייצג.. ולהראות לנו שכשם שהקב”ה עושה חסד בלי גבול ומידה, כך גם אנו צריכים לנהוג במידת החסד בלא גבולות, כלפי כל אחד ואחד...

הגר”נ יגן זצ”ל